

NOTAT

December 2016

J.nr. 2016 - 6484

CAL

Talepunkter til samråd om ambulancefirmaet BIOS' konkurs (samråd d. 16. december 2016)

Samrådspørgsmålene er stillet efter ønske af Bjarne Laustsen (S). Der er stillet i alt tre samrådspørgsmål. Samrådspørgsmål F, G og H er stilet til beskæftigelsesministeren.

Samrådspørgsmål F

Hvad er ministrenes kommentarer til konsekvenserne af ambulanceselskabet Bios' konkurs, som bl.a. påfører Region Syddanmark en ekstraregning på ca. 53 mio. kr., og hvilke overvejelser giver sagen ministrene anledning til? Samrådspørgsmålet har tidligere været stillet i folketingsåret 20151, jf. BEU alm. del - samrådspm. CQ.

Samrådspørgsmål G

Vil ministrene tage initiativ få skabt klare og hensigtsmæssige regler i de situationer, hvor private leverandører af hjemmepleje, hjemmesygepleje og ambulancekørsel m.m. går konkurs, af hensyn til borgere, som har krav på service, kommunerne, som har forsyningspligt, samt ansatte i de konkursramte virksomheder? Samrådspørgsmålet har tidligere været stillet i folketingsåret 20151, jf. BEU alm. del - samrådspm. CR.

Samrådspørgsmål H

Hvad har ministrene i fortsættelse af samrådspørgsmål CR foretaget i relation til denne problemstilling siden samrådet om samme emne den 19. august 2015? Samrådspørgsmålet har tidligere været stillet i folketingsåret 20151, jf. BEU alm. del - samrådspm. CS.

Det talte ord gælder.

Besvarelse

Jeg vil gerne starte med at takke for spørgsmålene. Det er aftalt med sundhedsministeren og ældreministeren, at vi hver især samlet besvarer de spørgsmål, som er stillet til os – og at jeg starter.

I forhold til spørgsmål F om min kommentar til sagen om ambulanceselskabet BIOS' konkurs og mine overvejelser i

lyset heraf vil jeg indlede med at sige, at det altid er beklageligt med sager, hvor virksomheder går konkurs.

Det er som beskæftigelsesminister mit ansvar at sikre, at de relevante regler, der hører under mit ressort, er klare.

Det drejer sig i den her sammenhæng om virksomhedsoverdragelsesloven og lov om Lønmodtagernes Garantifond, som regulerer, hvordan lønmodtagerne er stillet, når der henholdsvis sker virksomhedsoverdragelse eller opstår en konkurs. Dette er af hensyn til de ansatte, til den konkursramte virksomhed – og til erhververen i de tilfælde, hvor der er sket en virksomhedsoverdragelse.

Det er derimod ikke mig som beskæftigelsesminister, der kan eller skal afgøre, hvem der i konkrete sager måtte hæfte for lønmodtagernes tilgodehavender i en konkurssituation. Det vil i sidste ende være en sag for domstolene.

Er der så på mit område – som det formuleres i samrådspørgsmål G – ”klare og hensigtsmæssige regler i situationer, hvor private leverandører af fx hjemmepleje eller ambulancekørsel går konkurs, og hvor der for kommunerne eller andre er forsyningspligt”?

Jeg har som beskæftigelsesminister særligt fokus på, at der generelt er klare regler – både i konkurssituationer og ved virksomhedsoverdragelse. Og det vil jeg mene, at vi har.

Reglerne på området er indrettet, så lønmodtagernes tilgodehavende altid bliver dækket i de to situationer.

Hvis en lønmodtagers arbejdsgiver går konkurs, er det Lønmodtagernes Garantifond, der dækker lønmodtagerens tilgodehavende. Det fremgår klart af lov om Lønmodtagernes Garantifond. Det er også præcist angivet i loven, hvilke krav Lønmodtagernes Garantifond dækker.

Hvis der er sket en virksomhedsoverdragelse *inden* den overdragende virksomheds konkurs, så følger det af virksomhedsoverdragelsesloven, at den virksomhed, der har erhvervet virksomheden, hæfter for de krav fra lønmodtageren, som bestod på tidspunktet for overdragelsen. Der vil være sket et arbejdsgiverskifte, og ansvaret vil være hos erhverver.

Det betyder, at hvis virksomhedsoverdragelse kan anses for at have fundet sted *før* afsigelsen af konkursdekret, så kan fx en region eller kommune, som har erhvervet en virksomhed, komme til at skulle dække tilgodehavender, som ved en konkursituation skulle være dækket af Lønmodtagernes Garantifond.

Ved en arbejdsgivers konkurs indtræder Lønmodtagernes Garantifond i lønmodtagerens krav mod arbejdsgiveren eller dennes bo. Ved virksomhedsoverdragelse er det en sag mellem overdrager og erhverver, hvem der i sidste ende skal dække de krav, der bestod på overdragelsestidspunktet.

Det centrale ud fra et lønmodtagerperspektiv er, at kravet under alle omstændigheder skal dækkes.

I den forbindelse synes jeg også, at det er vigtigt at være opmærksom på, at der efter lov om Lønmodtagernes Garantifond er adgang til, at lønmodtagere kan overdrage deres krav til fx en fagforening eller A-kassen. I visse situationer vil der altså kunne blive lagt ud for lønmodtageren. Dermed vil lønmodtageren ikke skulle vente på sit tilgodehavende.

Der vil ikke være nogen risiko ved det for fagforeningen eller A-kassen, når kravet i sidste ende vil blive dækket af enten Lønmodtagernes Garantifond eller en erhverver af den virksomhed, hvor lønmodtageren har et tilgodehavende.

Om der har fundet en virksomhedsoverdragelse sted eller ej, beror på en konkret vurdering. Det samme gælder spørgsmå-

let om, hvornår virksomhedsoverdragelsen i givet fald er sket.

Hvorvidt der i den konkrete sag forud for BIOS' konkurs er sket en virksomhedsoverdragelse, kan jeg som beskæftigelsesminister ikke afgøre. Jeg kan forstå på sagen, at det er Lønmodtagernes Garantifonds vurdering, at dette er tilfældet, og at fonden dermed ikke kan dække kravet.

Det vil i sidste ende være op til domstolene at foretage den vurdering.

I forhold til spørgsmål H om, hvad regeringen har foretaget sig på området siden samrådet i august sidste år, kan jeg forstå, at der har været forskellige initiativer fra relevante aktører på området, som jeg vil overlade til ældreministeren at fortælle om.